

fået udsendt agterskrivelser og/eller årsopgørelser. Agterskrivelserne vil da skulle trækkes tilbage eller årsopgørelserne ændres, hvis arbejdsgiveren får tilladelse til at benytte ordningen og betaler rettidigt.

Afslag på anmodninger om anvendelse af ordningen kan påklages til Landsskatteretten. Dette følger af skatteforvaltningslovens § 11.

Det foreslås endvidere, at i tilfælde, hvor SKAT og arbejdsgiveren er uenige om, hvorvidt godtgørelserne er skattepligtige, skal SKAT efter anmodning fra arbejdsgiveren træffe afgørelse om, hvorvidt godtgørelserne er skattepligtige. Hvis SKAT finder, at godtgørelserne er skattepligtige, kan afgørelsen påklages til Landsskatteretten efter skatteforvaltningslovens § 11. Arbejdsgiveren kan sideløbende hermed anmode om tilladelse til at benytte ordningen og betale, hvis vedkommende får tilladelse. Får arbejdsgiveren efterfølgende medhold i klagesagen, tilbagebetales det beløb, arbejdsgiveren har betalt.

Når forholdet konstateres efter udløbet af det pågældende år, er alternativet til anvendelse af ordningen genoptagelse af skatteansættelserne og opgørelserne af arbejdsmarkedsbidrag hos de ansatte. Hvis arbejdsgiveren vælger at benytte ordningen, vil der dermed ikke uden den foreslåede regel kunne træffes nogen afgørelse om skattepligten. Der vil dermed ikke være mulighed for at påklage en sådan afgørelse. Det ville kunne reducere anvendelsen af ordningen i tilfælde, hvor der er uenighed mellem arbejdsgiveren og SKAT om, hvorvidt godtgørelserne er skattepligtige.

Det er en forudsætning for at anvende ordningen, at SKAT kan orientere arbejdsgiveren, hvis SKAT er i færd med at rejse sager over for en eller flere ansatte. Det foreslås derfor, at de tavshedspligtsregler, der efter skatteforvaltningslovens § 17 gælder for medarbejdere i SKAT, ikke skal hindre, at SKAT oplyser arbejdsgiveren om ansatte hos den pågældende arbejdsgiver, som SKAT finder har modtaget godtgørelser, som ikke opfylder betingelserne for skattefritagelse. Den foreslåede regel sikrer, at SKAT kan oplyse arbejdsgiveren om forhold vedrørende godtgørelserne, som kan føre til en skattesag mod den eller de ansatte, der har fået udbetalt godtgørelserne. Oplysninger kan gives til arbejdsgiveren med henblik på, at denne kan tage stilling til, om vedkommende ønsker at anmode om at betale de ansattes skat og arbejdsmarkedsbidrag af godtgørelserne. Endvidere foreslås det, at SKAT skal kunne oplyse arbejdsgiveren om, at der er udsendt agterskrivelser eller årsopgørelser til modtagerne, hvori godtgørelserne er medregnet. Da dette er et af de hensyn, der foreslås at have betydning for, om tilladelse til at anvende den foreslåede ordning kan gi-

ves, er det hensigtsmæssigt, at SKAT kan oplyse arbejdsgiveren herom.

Hvis arbejdsgiveren får tilladelse til at benytte ordningen, foreslås det, at vedkommende skal betale 63 pct. af de pågældende rejse- og befordringsgodtgørelser. Heri ligger, at for at gøre ordningen så enkel som muligt, bør skatten beregnes med én sats, der er uafhængig af de ansattes øvrige indtægtsforhold. Hvis de pågældende ydelser skulle medregnes til den ansattes skattepligtige indkomst og bidragsgrundlag, skulle der have været betalt et arbejdsmarkedsbidrag på 8 pct. Herudover skulle der være betalt skat af godtgørelserne. Hvis en ansat i forvejen betaler topskat, udgør skatteprocenten af en yderligere indkomst i en gennemsnitskommune 59,7 pct. Den samlede sats for skat og arbejdsmarkedsbidrag udgør herefter for en topskatteyder 8 pct. + 59,7 pct. af 92 pct. = 62,924 pct. Denne sats er herefter afrundet til nærmeste hele procent.

Satsen er således fastsat på grundlag af den samlede sats for skat og arbejdsmarkedsbidrag for personer, som i forvejen betaler topskat.

Det bemærkes i denne forbindelse, at hvis arbejdsgiveren efter de nuværende regler vælger at betale den ansattes skat og arbejdsmarkedsbidrag, skal den ansatte også beskattes og betale bidrag af denne betaling. Hvis arbejdsgiveren med en sådan ordning skal betale så meget, så den ansatte friholdes såvel for skat og bidrag af godtgørelserne som skat og bidrag af den yderligere betaling fra arbejdsgiveren, skal arbejdsgiveren betale mellem 78 og 170 pct. af de pågældende ydelser (beregnet på grundlag af en ansat, som er bosat i en gennemsnitskommune, og som henholdsvis hverken betaler mellem- og topskat, eller betaler såvel mellem- som topskat).

Hvis arbejdsgiveren får tilladelse til at betale efter de foreslåede regler, foreslås det, at betaling skal ske inden for fristerne for betaling af A-skat for måneden efter den måned, hvor tilladelsen er givet. For små virksomheder vil det som udgangspunkt sige den 10. i den anden måned efter at tilladelsen er givet. For store virksomheder vil det sige den sidste hverdag i måneden efter, at tilladelsen er givet. Sker betaling ikke, eller betales alene en del af beløbet, bortfalder tilladelsen. Sagen vil herefter blive behandlet efter de almindelige regler. Har arbejdsgiveren foretaget delvis betaling, vil det betalte beløb da skulle returneres til arbejdsgiveren.

Har arbejdsgiveren fået tilladelse til betaling efter de foreslåede regler, og betaler vedkommende det fulde beløb rettidigt, foreslås det, at den ansatte hverken